

Arrest

nr. 105 473 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. VAN DAMME loco advocaat R. JESPERS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 september 2009 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 19 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 augustus 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 december 2012.

1.3. Op 22 januari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Pashtun te zijn en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit het dorp Qalay Ahmad Khan in het district Bagrami van de provincie Kaboel. Op 2 september 2009 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) die op 10 juni 2010 door het CGVS werd afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 8 juli 2010 diende u hier tegen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV besliste op 19 oktober 2010 tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hier tegen in beroep bij de Raad van State (RVS). Dit beroep werd op 30 november 2010 door de RVS verworpen. Op 19 juli 2011 diende u bij de DVZ een tweede asielaanvraag in.

In het kader van uw tweede asielverzoek stelde u dat uw jongere broer tussen uw eerste en tweede asielverzoek, op 16 juni 2011, werd ontvoerd door de taliban. Ter staving van uw tweede asielaanvraag legt u een document van de dorpsouderen, een attest van uw Belgische school en internetartikels over de algemene situatie in Afghanistan neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U baseert zich voor uw tweede asielaanvraag op feiten die u in het kader van uw eerste asielverzoek aanhaalde, in verband waarmee u nieuwe documenten aanbrengt, en op de ontvoering van uw broer na uw eerste asielverzoek (CGVS, p. 2 en 3). In het kader van uw eerste asielaanvraag werd door het CGVS geoordeeld dat er geen geloof gehecht kan worden aan enerzijds de functie van uw vader als hoofd van de districtsraad en malek van het dorp en anderzijds aan uw ontvoering en verdere problemen met de taliban. Het attest van de dorpsouderen dat u in het kader van uw tweede asielverzoek aanbrengt volstaat geenszins om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. U verklaart dat u uw familie had gezegd dat u bewijzen van uw problemen nodig had en dat zij vervolgens deze bevestiging hebben gevraagd aan de dorpsouderen (CGVS, p. 5). De vaststelling dat het document werd opgesteld moet het uitdrukkelijke doel om uw beweringen in het kader van uw asielverzoek te ondersteunen ondermijnt de bewijswaarde ervan. Bovendien hebben dergelijke documenten slechts enige bewijswaarde indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De door u neergelegde internetartikels betreffen de algemene situatie in Afghanistan en hebben geen betrekking op uw persoonlijke asielrelaas. Het document van uw school in België herstelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin aangezien het geen enkel verband houdt met de gebeurtenissen die aan de basis van uw vlucht zouden hebben gelegen.

U verklaart verder dat in de periode tussen uw eerste en tweede asielaanvraag de taliban uw jongere broer hebben ontvoerd (CGVS, p. 3 en 4). Wat betreft dit feit dient opgemerkt te worden dat, gezien zowel de functie van uw vader als uw eigen problemen met de taliban ongeloofwaardig werden geacht, ook aan de ontvoering van uw broer door de taliban als gevolg van uw problemen evenmin geloof gehecht kan worden (CGVS, p. 4).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus voorzien in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel, district Bagrami te worden beoordeeld.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 nog steeds in rekening genomen gezien UNHCR tot op heden geen nieuwe "Eligibility Guidelines" heeft vrijgegeven. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats.

Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kaboel een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit deze analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel duidelijk verbeterd is sinds 2009. Deze tendens zette zich door. Op één ernstig incident na in december 2011, blijkt uit een analyse tot en met mei 2012, dat de provincie Kaboel opvallend rustig was. Met betrekking tot het district Bagrami blijkt er enkel sprake van IED's die sporadisch voorkomen op de invalswegen in de richting van Jalalabad (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) . U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de provincie Kaboel, district Bagrami geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). In casu kan de in het verzoekschrift aangeduide eerste verwerende partij, met name "De Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie", niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, tracht verzoeker de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de vreemdelingenwet, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), laakt verzoeker dat hij niet gehoord is geweest omtrent zijn aanvraag tot subsidiaire bescherming en wijst hij erop dat dit in strijd is met het arrest van het Europees Hof van Justitie van 22 november 2012 in de zaak C-277/11 (M.M. tegen *Minister for Justice Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*). Voorts meent verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich steunt op verouderd bronnenmateriaal en aldus de actuele veiligheidssituatie in Kabul niet correct heeft ingeschat. Onder verwijzing naar rechtspraak van het EHRM voert verzoeker aan dat de analyse van de situatie in het land van herkomst ex nunc moet gebeuren daar de situatie snel kan veranderen. Verzoeker merkt op dat de veiligheidssituatie in Kabul en Afghanistan intussen gewijzigd is en dat er intussen heel wat nieuwe informatie gepubliceerd werd over de veiligheidssituatie in Kabul en Afghanistan. Verzoeker wijst er in dit verband op dat de UNAMA-missie op 26 juni 2012 wees op de 'kritieke nood' aan meer bescherming van Afghaanse burgers. 'Anti-regeringselementen' waren de week voordien nog verantwoordelijk voor de dood van 214 Afghaanse burgers in verschillende incidenten over heel Afghanistan en hetzelfde artikel spreekt ook over een stijging van het aantal getroffen burgers en dat voor het vijfde jaar op rij, aldus nog verzoeker. Voorts citeert verzoeker uit het "*Afghanistan Mid-year Report on Protection of Civilians in Armed Conflict*" van juli 2012 waaruit moet blijken dat de taliban niet meer enkel de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert doch ook de Afghaanse burgers en verwijst hij naar recente VN-verklaringen waarin gewaarschuwd wordt voor het fragiele karakter van de situatie in Afghanistan en het risico op een groeiende fragmentering van het veiligheidslandschap en waarin de Secretaris-Generaal Ban Ki-Moon zijn diepe bezorgdheid uit over het voortdurende geweld in Afghanistan. Tot slot wijst verzoeker erop dat er onder de bewoners van het district Bagrami verschillende sympathisanten zijn van de taliban en dat het district grenst aan de onveilige gebieden van Khaki Jabar en Musayi. Verzoeker besluit dat uit het geheel van voorgaande informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan onvoorspelbaar is en snel verandert, dat globaal genomen de situatie zeer onveilig blijft en dat het geweld verschillende vormen aanneemt en bovendien ook gericht is op burgers. Indien het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich had geïnformeerd aan de hand van recentere bronnen, dan had zij moeten vaststellen dat indien hij zou worden teruggestuurd naar Kabul, dit een inbreuk zou uitmaken van artikel 3 EVRM, aldus nog verzoeker.

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest van de dorpschouder dd. 5 juni 2011, een verklaring van de schooldirecteur van KTA Lier dd. 12 februari 2013, het artikel "*Ahead of meeting, UN mission highlights 'critical need' for protection of Afghan civilians*" van UNAMA van 26 juni 2012, een uittreksel uit het "*Afghanistan Mid-year Report on Protection of Civilians in Armed Conflict*" van juli 2012 en het artikel "*UNAMA strongly condemns deadly attacks on civilians*" van UNAMA van 15 augustus 2012.

3.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) reeds in het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat er geen geloof gehecht kan worden aan enerzijds de functie van zijn vader als hoofd van de districtsraad en malek van het dorp en anderzijds aan zijn ontvoering en verdere problemen met de taliban en de documenten die hij ter staving van zijn tweede asielaanvraag neerlegt, zijnde een document van de dorpsouderen, een attest van zijn Belgische school en internetartikels over de algemene situatie in Afghanistan, niet volstaan om de geloofwaardigheid van zijn beweringen te herstellen zoals wordt toegelicht, (ii) aangezien zowel de functie van zijn vader als zijn eigen problemen met de taliban ongeloofwaardig werden geacht, evenmin geloof kan worden gehecht aan de ontvoering van zijn broer door de taliban als gevolg van zijn problemen en (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in de provincie Kabul, district Bagrami geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

3.5. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een

nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.6. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

3.7.1. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad vast dat verzoeker zich voor zijn tweede asielaanvraag baseert op dezelfde feiten die hij in het kader van zijn eerste asielaanvraag aanhaalde enerzijds – met name zijn ontvoering door de taliban en het feit dat hij na zijn vrijlating aanslagen voor de taliban diende te plegen, feiten in verband waarmee hij nieuwe documenten aanbrengt – en op de ontvoering van zijn broer na zijn eerste asielaanvraag anderzijds.

3.7.2. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag en derhalve over zijn ontvoering door de taliban en het feit dat hij na zijn vrijlating aanslagen voor de taliban diende te plegen oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker uiteengezette vluchtmotieven. Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing, waarin hij zich beperkte tot het stellen dat hij niet volhardde in de erkenning als vluchteling en enkel verzocht om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. In 's Raads arrest nr. 49 747 van 19 oktober 2010 werden de motieven op grond waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling dan ook beaamd en hernomen (*"2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij de motieven van de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling niet weerlegt in haar verzoekschrift, noch hiervoor een aannemelijke verklaring geeft. Zij beperkt zich tot het stellen dat verzoeker niet volhardt in de erkenning als vluchteling doch enkel verzoekt om de bescherming van subsidiaire aard. De motieven blijven bijgevolg gehandhaafd en worden beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van de verzoekende partij kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.(...)"*)

De Raad stelt vast dat in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag als volgt werd geoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *"(...) Allereerst dient opgemerkt dat u de belangrijkste gebeurtenissen in uw asielaanvraag nauwelijks kan situeren. Zo weet u niet in welk seizoen uw vluchtverhaal aanvatte. U kan slechts zeggen dat de problemen begonnen een jaar voor uw aankomst in België op 1 september 2009 (CGVS p.7). Ook stelt u dat u omwille van uw problemen niet meer naar school ging. Wanneer of in welk seizoen het uw laatste schooldag was, weet u evenmin (CGVS p.4). Hoelang het schooljaar reeds bezig was toen u ontvoerd werd, kan u ook niet vertellen (CGVS p.8). Dat u dergelijke gegevens niet meer zou weten, is hoogst merkwaardig. Ook is het u*

onbekend in welk jaar of seizoen u Afghanistan heeft verlaten (CGVS p.3). Gezien uw jonge leeftijd kan van u niet verwacht worden dat u de incidenten in uw asielrelaas aan de hand van exacte data vastlegt. Wel zou u de gebeurtenissen die uw leven ingrijpend zouden veranderen tegenover elkaar en tegenover hun achtergrond, zoals de periode van het jaar of uw schoolcarrière, moeten kunnen situeren. Dat u er niet in slaagt een duidelijke tijdsituering in uw asielrelaas te leggen, doet twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtverhaal.

Naast uw uiterst vage verklaringen over de periode waarin de belangrijke gebeurtenissen in uw asielrelaas plaatsvonden, moet ook aangestipt dat u er niet in slaagt geloofwaardige uitspraken te doen over de reis die u ondernam toen u ontvoerd werd. Zo verklaart u dat u samen met uw moeder en uw zus onderweg was. Wat uw bestemming was, weet u echter nauwelijks aan te geven (CGVS p.7). U wijt uw magere kennis aan uw jonge leeftijd destijds. Hoe oud u toen was, is u echter niet bekend (CGVS p.7). Ook schetst u zeer opmerkelijke reisomstandigheden. U stelt immers dat uw moeder aan een ziekte leed waardoor ze elke twintig minuten de controle kwijt raakt en valt. Dat zij in deze toestand slechts vergezeld door twee kinderen een dergelijke reis aanvatte, wekt verwondering en is weinig geloofwaardig (CGVS p.8). Als u gevraagd werd of deze uiteengezette situatie geen problemen met zich meebracht, antwoordt u vreemd genoeg dat u dat niet weet (CGVS p.8). Het spreekt tot de verbeelding dat u als veertienjarige samen met uw ernstig zieke moeder en uw zus van elf naar Ghazni reisde maar beweert dat u niet weet of deze uitzonderlijke omstandigheden problemen opleverde. Ondanks uw jonge leeftijd kan van u verwacht worden dat u op een geloofwaardige wijze over uw eigen belevenissen kan vertellen. Dat u geen aannemelijke omstandigheden kan schetsen die het kader vormden voor uw ontvoering schaaft aanzienlijk het geloof in deze gebeurtenis.

Ook over de wijze waarop de taliban met u een samenwerking wil verwezenlijken stoot op meerdere vraagtekens. U stelt immers dat de hele afspraak inhield dat u telefonisch gecontacteerd ging worden door de taliban om u te vertellen waar de spullen lagen waarmee u een bomaanslag moest plegen (CGVS p.10). Dit valt zeer moeilijk te geloven. U blijkt er immers geen idee van te hebben hoe u een bom moet installeren (CGVS p.10). Voorst is het ook zeer opmerkelijk dat de taliban u via de mobiele telefoon van uw vader ging contacteren. Door te kiezen voor het betalen van het losgeld en het verwittigen van de overheid blijkt immers duidelijk dat uw vader niet met de taliban wou samenwerken, hetgeen de taliban onmogelijk kan zijn ontgaan (CGVS p.11-12). Het is bijgevolg weinig aannemelijk dat de taliban u via de gsm van uw vader richtlijnen voor het plegen van bomaanslagen zou geven. Het is niet geloofwaardig dat u vertelt dat u Afghanistan moest verlaten omwille van het niet nakomen van een belofte tot samenwerking met de taliban, maar dat u geheel onwaarschijnlijke verklaringen aflegt over modaliteiten van deze samenwerking.

Voorts dienen ook andere vaagheden aangeduid die uw asielrelaas ontsieren. Zo weet u niet wat uw vader antwoordde op de keuze die de taliban hem voorhield. U oppert dat uw vader de taliban misschien samenwerking beloofde om u vrij te krijgen, maar deze stelling blijkt slechts een gissing (CGVS p.9,11). Evenmin weet u of het inlichten van de overheidsdiensten door uw vader enig resultaat opleverde (CGVS p.11). Of de taliban activiteiten ontplooit in het district Bagrami weet u al evenmin (CGVS p.11). Het is nochtans opmerkelijk dat u er zich niet van bewust bent of de personen die u vreest en waardoor u uw land moest verlaten hun dreigementen ook kunnen waarmaken. Als u de ingrijpende stap neemt om omwille van een vrees voor uw leven uw land te verlaten, kan minstens van u verwacht worden dat u eerst een minimum aan informatie vergaart over de personen of de organisatie die u vreest. Hoe vaak de taliban u via uw vader trachtte te contacteren, weet u niet en wat er gezegd werd in uw aanwezigheid in het gesprek van uw vader met de taliban weet u evenmin (CGVS p.11). Het is opvallend dat u over verschillende aspecten van uw gevreesde vervolging zeer vaag moet blijven. Nochtans woonde u na uw vrijlating nog zo'n zes maanden bij uw familie in Bagrami, waarna u drie maanden bij uw oom in Kabul doorbracht en staat u ook na uw aankomst in België in contact met uw vader (CGVS p.3). Dat u ondanks al uw mogelijkheden om u te informeren over belangrijke aspecten van uw vluchtverhaal haast geheel onwetend blijft, schaaft op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovenstaande opmerkingen doen besluiten dat u uw asielmotieven niet aannemelijk heeft weten maken. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend. (...)"

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te

tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

3.7.3. Verzoeker werd in het kader van zijn tweede asielaanvraag opnieuw gehoord. Hij volhardde in zijn vluchtmotieven (gehoor CGVS dd.19 december 2012, p. 2-3) waarbij hij geen elementen aanbracht die de eerdere beoordeling van zijn asielrelaas in een ander daglicht zouden kunnen stellen. Het is de Raad niet duidelijk om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder objectieve bewijzen zoals blijkt uit wat volgt, in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. Daar verzoekers eigen problemen met de taliban ongeloofwaardig worden geacht, kan evenmin geloof worden gehecht aan de ontvoering van zijn broer door de taliban als gevolg van zijn problemen (gehoor CGVS dd. 19 december 2012, p. 4).

Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, brengt verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen nieuwe concrete gegevens of stukken bij die vermogen om het in het kader van de eerste asielaanvraag vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid te herstellen noch om de actualiteit van diezelfde vrees – zo hieraan al enige geloof zou worden gehecht, quod non – met bewijskrachtige elementen aan te tonen.

Immers, het geheel van verzoekers vage en ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot de feiten die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten, en die hij naar aanleiding van zijn beroep in zijn eerste asielaanvraag niet heeft betwist, maakt dat geen enkele objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan het gesolliciteerde schrijven van de dorpsoudsten waarin de ontvoering van verzoeker en zijn broer wordt bevestigd. In zoverre verzoeker laakt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft nagelaten om enig onderzoek te doen naar de authenticiteit van dit attest alvorens te oordelen dat het geen bewijswaarde heeft, wijst de Raad erop dat verzoeker er ten onrechte blijkt vanuit gaat dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. De Raad benadrukt in dit verband dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Zo verzoeker nog aanhaalt dat de ondermijning van de geloofwaardigheid van het attest door het gesolliciteerd karakter ervan in strijd is met de verdeling van de bewijslast in asielzaken en niet overeenstemt met de bewijsregels uit het gemeen recht en hij in dit verband verwijst naar de regels van de burgerlijke rechtspleging zoals vervat in het Gerechtelijk Wetboek, **benadrukt de Raad dat** verzoekers argumentatie in dit verband niet dienstig is. De gemeenrechtelijke bewijsregels zijn immers geenszins van toepassing op de beslissingen genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Het Gerechtelijk Wetboek is eigen aan de burgerlijke rechtspleging (Cass. 20 december 2001, AR D.01.0009.N), hetgeen in casu niet het geval is. De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is immers een administratiefrechtelijke procedure die op eigen regels gegrond is. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van een verdeling van de bewijslast in asielzaken, merkt de Raad op dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat het voordeel van de twijfel slechts speelt wanneer na onderzoek van alle elementen het relaas van de aanvrager als waarachtig overkomt en niet in strijd is met de informatie gevoegd aan het administratief dossier. Van een 'gedeelde bewijslast' kan slechts sprake zijn in de mate de betrokkene voldoende medewerking verleent en waarheidsgetrouwe en coherente verklaringen aflegt. In casu dient echter te worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst ontvlucht is terwijl van hem minstens verwacht kan worden dat hij middels een coherent en waarachtig relaas aantoonde dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Verzoekers stelling in het verzoekschrift als zou de geloofwaardigheid van het attest versterkt worden door zijn consistente verklaringen, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Ook de loutere verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan vermag niet verzoekers geloofwaardigheid te herstellen. Dat de regio waar verzoeker beweert te zijn ontvoerd blijkt een rapport van UNHCR regelmatig wordt geconfronteerd met fluctuerende veiligheidsincidenten betekent immers nog niet dat ook verzoekers relaas waarheidsgetrouw is. In zoverre verzoeker tot slot artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 geschonden acht en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de meest negatieve interpretatie van zijn verklaringen weerhoudt en om deze reden geen geloof hecht aan het door hem bijgebrachte attest terwijl het even goed zou kunnen dat dit attest zijn geloofwaardige verklaringen bevestigt, gaat hij andermaal voorbij aan de vaststelling dat zijn verklaringen niet geloofwaardig werden bevonden naar aanleiding van het onderzoek van zijn eerste asielaanvraag en hij deze vaststelling en beoordeling niet heeft bekritiseerd, laat staan ontkracht vermits hij zich beperkte tot de vraag om subsidiaire bescherming. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat zijn asielaanvraag niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van hoger aangehaald koninklijk besluit wordt dan ook niet aangetoond.

Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, betreffen de door verzoeker neergelegde internetartikels de algemene situatie in Afghanistan en hebben deze geen betrekking op zijn persoonlijk asielaanvraag. Het document van zijn school in België herstelt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen evenmin. Waar wordt geattesteerd dat verzoeker ook op school schrik blijkt te hebben voor een eventuele terugkeer naar Afghanistan en dat hij ook op school zorgen toont omtrent de ontvoering van zijn jongere broer, benadrukt de Raad dat deze uitspraken van de schooldirecteur gebaseerd zijn op verzoekers verklaringen in dit verband terwijl hij deze verklaringen niet op hun waarachtigheid kan toetsen.

3.7.4. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd verder geoordeeld dat daarnaast aan verzoeker evenmin het vluchtelingenstatuut kan worden toegekend op basis van het feit dat de betrekking van zijn vader als dorpshef en hoofd van de districtsraad van Bagrami voor hem een gegronde vrees op vervolging volgens de Conventie van Genève zou inhouden. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde in dit verband als volgt: *“Vooreerst moet immers opgemerkt dat uw kennis over de functies die uw vader uitoefent in het district Bagrami uitermate beperkt is. Zo weet u niet hoelang uw vader reeds hoofd is van de districtsraad (CGVS p.4). Wat uw vader precies moet doen als hoofd van de districtsraad is u evenmin bekend (CGVS p.6). Ondanks uw jonge leeftijd zou een vijftienjarige zoon die steeds met zijn vader heeft samengewoond in zekere mate in staat moeten zijn om te kunnen aangeven waar zijn vader zich dagelijks mee bezig houdt. Indien uw vader werkelijk als hoofd van de districtsraad zijn geld verdient, kan van u verwacht worden dat u niet alleen een minimum aan kennis heeft over zijn beroepsactiviteiten maar dat u ook enige informatie heeft opgevangen die verband houdt met zijn tewerkstelling, hetgeen, zo zegt u zelf, geenszins het geval is (CGVS p.12). U maakt de functie van uw vader dan ook niet aannemelijk. Ook heeft u vreemd genoeg nog niet van Muhammad Haji Zahir Popalzai, het districtshoofd van Bagrami begin 2008, of Khaja Mohammed Shah Siddiqi, die in 2005 genoemd werd als hoofd van de lokale raad in Bagrami, gehoord (CGVS p.6,7). Doorheen uw verklaringen rijzen er bijgevolg verschillende vragen die doen twifelen aan de functies van uw vader. Bovendien maakt u zelf geen gewag van problemen van u of uw familie omwille van de functies van uw vader naast de ontvoering die u hierboven als bedrieglijk werd ontmaskerd. Daar uw vader volgens u reeds jarenlang de functies van dorpshef en hoofd van de districtsraad bekleedt zonder dat dit tot enige problemen leidde voor uw familie kan er redelijkerwijs aangenomen worden dat u louter omwille van de werkzaamheden van uw vader geen gegronde vrees op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan.”*, vaststellingen en overwegingen welke opnieuw door de Raad werden bevestigd in hoger aangehaald arrest van 19 oktober 2010.

Verzoeker wijst erop dat hij tijdens het gehoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag wel degelijk nauwkeurige en geloofwaardige informatie heeft aangebracht betreffende de functies van zijn vader. Zo stelde hij dat zijn vader vroeger het hoofd van de shura of het district was en dat hij nu malek is en de leiding heeft over het dorp Qalay Ahmad Khan, gaf hij aan dat hij de werksituatie van zijn vader niet precies kent doordat hij reeds sinds 1 september 2009 in België is en bijgevolg minder contact heeft met zijn familie in Afghanistan en toonde hij duidelijk aan dat hij op de hoogte is van de financiële situatie van het gezin en van het inkomen uit het werk van zijn vader waar hij verklaarde dat zijn vader geen maandelijks salaris meer ontvangt aangezien hij geen districtshoofd meer is maar dat hij als malek nog wel premies ontvangt bij bepaalde transacties in het dorp. Daarnaast wijst verzoeker erop dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zowel tijdens het eerste als tijdens het

tweede gehoor foto's van zijn vader opgezocht en gevonden heeft. Indien het Commissariaat-generaal foto's kan vinden van zijn vader, kan het ook de functies van zijn vader vinden, aldus nog verzoeker.

Welke functie(s) verzoekers vader in het verleden of thans ook uitoefent, feit is dat hij doorheen zijn opeenvolgende verklaringen niet in het minst aannemelijk maakt dat er in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging bestaat omwille van de werkzaamheden van zijn vader. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn ontvoering – waaraan om hoger vermelde redenen geen geloof kan worden gehecht – geen verband hield met de functies van zijn vader daar de taliban hiervan op het ogenblik van zijn ontvoering geen weet had (gehoor CGVS dd. 19 december 2012, p. 3). De ongeloofwaardigheid van verzoekers ontvoering wordt overigens andermaal bevestigd door de houding van zijn vader wanneer hij met de eisen van de taliban werd geconfronteerd. De Raad leest dienaangaande in het gehoorverslag van 19 december 2012 als volgt: *"Heeft uw vader zelf ooit problemen gehad door het feit dat hij hoofd was van de shura en dat hij kandidaat was in de verkiezingen? Ja, op moment dat ik ontvoerd werd zeiden ze aan vader dat hij moest meewerken, iedereen was in gevaar Hoe komt het dat uw vader niet meer moet meewerken? Hoe kon hij meewerken, als iemand een zelfmoordaanslag pleegt, niemand helpt dergelijke mensen De taliban willen dat uw vader meewerkt maar uw vader heeft sindsdien geen problemen meer gekend, hoe kan dat? Ze kunnen niets doen aan vader, ze hebben de macht niet op dit moment om vader te ontvoeren, ze hebben de mogelijkheid nog niet gekregen Hoe komt dat, ze konden u en uw broer ontvoeren, hoe komt het dat ze hem niet konden ontvoeren? Wanneer vader naar district office gaat gaat hij altijd met zijn voertuig, wat broer betreft hij was met zijn fiets, ik was ontvoerd onderweg van ghazni (...) Waarom nam uw vader nog deel aan verkiezingen gezien u net ontvoerd was en de taliban hem zocht? Hij was een kandidaat voor mijn ontvoering Waarom stopte hij niet met zijn campagne en stopte hij zijn kandidatuur? Omdat in afghanistan worden mensen verkozen door omkoping, vader deed dat niet, wilde verkozen worden met talent en waardigheid Gezien hij in gevaar was en u in gevaar was, waarom heeft hij zijn kandidatuur niet gestopt? Wanneer hij kandidaat was was er geen gevaar voor hem, ik werd ontvoerd na zijn nominatie als kandidaat"* (gehoor CGVS dd. 19 december 2012, p.7-8). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker voor het overige geen gewag maakt van problemen die hij of zijn familie omwille van de functies van zijn vader zou hebben gekend. Zoals reeds werd opgemerkt onder punt 3.7.3. moet immers ook aan verzoekers beweringen omtrent de ontvoering van zijn broer, die het gevolg zou zijn van zijn eigen ongeloofwaardig bevonden problemen, iedere geloofwaardigheid worden onzegd. In acht genomen wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag oordeelde dat, gelet op verzoekers beweringen dat zijn vader jarenlang de functies van dorpshoofd en hoofd van de districtsraad (heeft) bekleedt zonder dat dit tot enige problemen leidde voor zijn familie, redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker louter omwille van de werkzaamheden van zijn vader geen gegronde vrees op vervolging loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

3.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.9.1. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofd van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

3.9.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat in het district Bagrami in de provincie Kabul actueel voor burgers geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Hoewel de situatie in Afghanistan in zijn algemeenheid en in de provincie Kabul in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de door verzoeker bijgebrachte informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Kabul dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad leest in hoger aangehaalde SRB van 11 juli 2012 dat dat de veiligheidssituatie in de provincie Kabul een 'solide verbetering' vertoont sinds 2009, behalve in het district Surobi. Volgens de informatie is de verbeterde toestand toe te schrijven aan efficiënt ingrijpen van het Afghaanse leger en politie. Specifiek wat betreft het district Bagrami, blijkt er enkel sprake te zijn van IED's die sporadisch voorkomen op de uitvalswegen in de richting van Jalalabad (p. 7).

Verzoeker betwist de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van de veiligheidssituatie in de provincie Kabul en in het bijzonder in het district Bagrami. Met het betoog dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich steunt op verouderd bronnenmateriaal en aldus de actuele veiligheidssituatie in Kabul niet correct heeft ingeschat, dat de veiligheidssituatie in Kabul en Afghanistan intussen gewijzigd is, dat de UNAMA-missie op 26 juni 2012 wees op de 'kritieke nood' aan meer bescherming van Afghaanse burgers, dat 'anti-regeringselementen' de week voordien nog verantwoordelijk waren voor de dood van 214 Afghaanse burgers in verschillende incidenten over heel Afghanistan en hetzelfde artikel ook spreekt over een stijging van het aantal getroffen burgers voor het vijfde jaar op rij, dat uit het "Afghanistan Mid-year Report on Protection of Civilians in Armed Conflict" van juli 2012 blijkt dat de taliban niet meer enkel de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert doch ook de Afghaanse burgers, dat in recente VN-verklaringen gewaarschuwd wordt voor het fragiele karakter van de situatie in Afghanistan en het risico op een groeiende fragmentering van het veiligheidslandschap en dat de veiligheidssituatie in Afghanistan onvoorspelbaar is en snel verandert, dat globaal genomen de situatie zeer onveilig blijft en dat het geweld verschillende vormen aanneemt en bovendien ook gericht is op burgers, brengt verzoeker echter geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Met de verwijzing naar de algemene situatie in Afghanistan en diverse veiligheidsincidenten en aanslagen op publieke plaatsen doorheen het hele land, waarbij ook burgerslachtoffers vielen die in bepaalde gevallen zelfs specifiek gevisieerd werden omwille van hun trouw aan de regering of de internationale troepen dan wel omwille van het feit dat zij de Mujahideen tegenwerken, toont verzoeker immers niet aan dat de actuele situatie in het district Bagrami van de provincie Kabul er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Uit de door verzoeker geciteerde informatie van UNAMA blijkt overigens dat regeringsmedewerkers, gepensioneerde politieofficieren, burgerwachten en vermeende pro-regeringsspijonnen de hoofddoelwitten bleven bij de aanvallen op burgers – profiel waaraan verzoeker overigens niet voldoet – zodat de Raad dient vast te stellen dat deze informatie volledig aansluit bij het door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde bronnenmateriaal. Ook de stelling dat er onder de bewoners van het district Bagrami verschillende sympathisanten zijn van de taliban en het district grenst aan de onveilige gebieden van Khaki Jabar en Musayi volstaat niet om aan te tonen dat er actueel in Bagrami een situatie van veralgemeend geweld zou bestaan.

Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Bagrami van de provincie Kabul gemaakt door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat het EHRM in de zaak N. tegen Zweden oordeelde dat hoewel er sprake is van serieuze mensenrechtenschendingen in Afghanistan, dit niet automatisch leidt tot schending van artikel 3 EVRM (N. v. SWEDEN (Application no. 23505/09), 20 juli 2010: *"Whilst being aware of the reports of serious human rights violations in Afghanistan, as set out above, the Court does not find them to be of such a nature as to show, on their own, that there would be a violation of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court thus has to establish whether the applicant's personal situation is such that her return to Afghanistan would contravene Article 3 of the Convention."*). De mogelijke schending van artikel 3 EVRM dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoekende partij legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626).

3.9.3. In zoverre verzoeker nog laakt dat hij niet gehoord is geweest omtrent zijn aanvraag tot subsidiaire bescherming en hij erop wijst dat dit in strijd is met het arrest van het Europees Hof van Justitie van 22 november 2012 in de zaak C-277/11 (M.M. tegen *Minister for Justice Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*), benadrukt de Raad dat België een asielpprocedure heeft waar de asielaanvraag en de vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus samen worden behandeld zoals blijkt uit artikel 49/3 van de vreemdelingenwet en dit in tegenstelling tot Ierland. Artikel 49/3 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt: *"Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een asielaanvraag."*

Deze asielaanvraag wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4."

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verklaringen werden onderzocht, zowel in het kader van artikel 48/3 als van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

3.10. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Hij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk.

3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.12. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, het dossier opnieuw over te maken aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken, in het bijzonder door de veiligheidssituatie in Afghanistan aan de hand van recente bronnen in te schatten, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS